

16

5

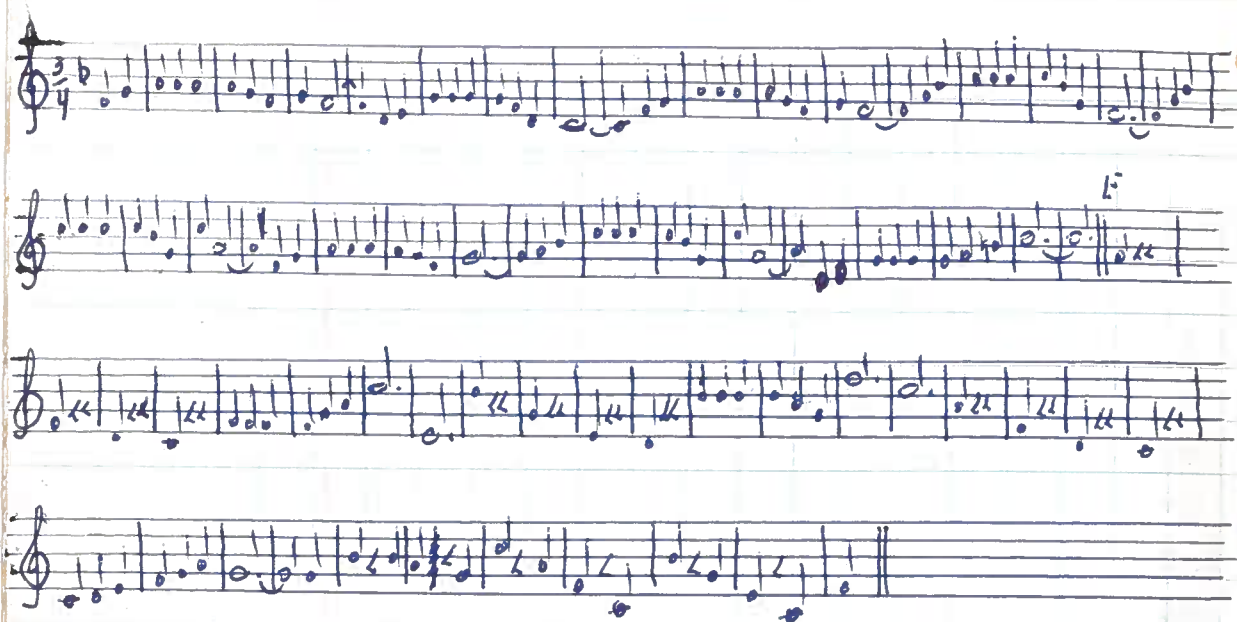
MIRACLES DE LA NATURE

WONDEREN VAN DE NATUUR

V

ALS DE LENTE KOMT	4	HOU! DORELINDOU!	14
• AVONDGEBED BLINDE	8	LANG GELEEN	⊗ 13
BRIEF UIT CONGO	5	MARS EN MAAN	• 15
• DE BEDELAARS. KLOOSTERD.	6	OM HAAR	• 12
• DE EERSTE ZONDEVAL	16	WAAR IS ONS LIEF.. ?	• 2
• DE HAKKELAAR	9	WEET JE 'T NOG?	3
• DE KATTESTAART	10	ECHOLIED I & II	⊗ 17
• DE MENS	11	MUVECHT IK IN SPANJE	⊗ 18
• DE ZON SCHIJNT.. IEDEREEN	7	MARGARIETJE..	⊗ 19
• EVEN DRONKEN	1	DANK	⊗ 20
		ECHO'S DER BERGEN	21

Zie de mensen ons toch eens bekijken.
 'k Vraag me af wat we hebben misdaan.
 Ik stel voor om maar liever te wijken.
 Ik stel voor om bij 't vrouwke tegaan.
 Of we drinken nog even ne klaren.
 Jij hebt immers nog centen genoeg!
 Anders zijn we geen echt' Haaltenaren.
 Zo dan drinken we tot morgenvroeg.

W'hebben weer eens een pintje gedronken.

W'hebben weer al een stuk in ons jas.

'k Heb daar juist op mijn deure staan bonken.

Maar zijn vrouw slaapt zo vast als een das.

Mag ik jouw werdervaren vertellen?

Doe maar op, het en kan toch geen kwaad.

Hij zocht binnen te gaan zonder bellen.

Maar ik vloog met mijn klakken op straat.

Refr: Hik (4m), houden we thuis onze snater.

Hik (4m), bier is toch beter dan water.

" " , drinken we somtijds ne pot.

En komt ne stoel vlak op ons smoel.

We slaan de boel kapot.

Ik en Jef hadden centen met hopen.

Ik en Sooi kwamen goed aan ons korst.

Maar we hebben ons schatten verzopen.

Want we kunnen niet tegen de dorst.

Laat de dutsen hun centen maar sparen.

Laat de slapers gerust in hun nest.

Wij verkopen ons ziel voor ne klaren.

En we vegen ons broek aan de rest.

Wij zijn vriend van sjampet en gendarmen.

Wij zijn vijand van stok en matrak.

Z'hebben evenals wij droge darmen.

Daarom zwieren z'ons nooit in de bak.

Zo bij nacht als bij dag zijn we liber

Van te doen wat we willen of niet.

Wij behouden steeds onsequiliber

En we scheiden plezier van verdriet.

Dat loopt binnen lijk pure champagne.

Hoe kan 't anders 't is engelkespis.

Voor zo'n fleske vertrek ik naar Spanje.

Zonder dat ga ik nooit naar de mis.

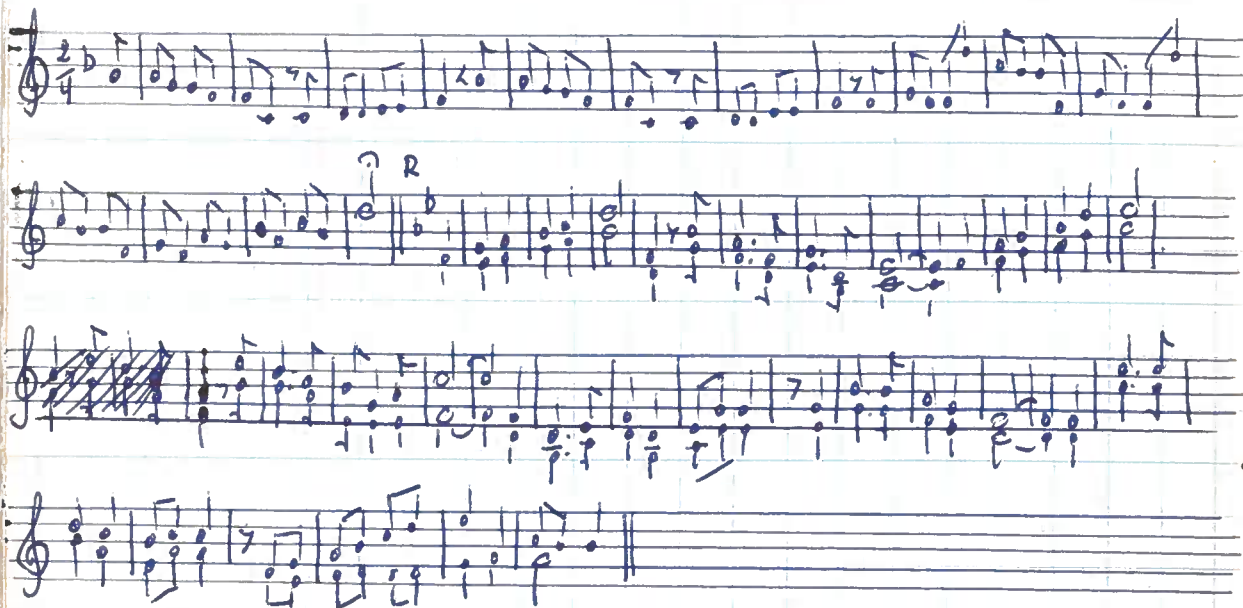
Heb je goest om een slokje te drinken?

W'hebben dat voor ons vrienden gespaard.

Van zoiets zal uw asem niet stinken.

Maar dat geeft u een hemel op aard.

2. WAAR IS ONS LIEF NAARTOE?

WAAR IS ONS LIEF NAARTOE?

2 G.M

Zeg, mensen, kunde niet raden, waar is ons lief naartoe?
 We zwerven langs de straten op zoek naar ons Loeloe,
 Z'is blond van haar en fijn van koor,
 Z'heeft krullend haar en centen, hoor.
 Nu is z'er met een andre type van door.

Refr: Wij vrijen 't zelfde meisje, wat kunnen w'er aan doen?
 Zij mist soms wel een vijsje, maar heerlijk is haar zoen.
 Nu komt de desolatie, ze laat ons proper staan.
 En z'is in al haar gratie met een ander er vandoor gegaan.

We kennen haar sinds jaren, veel jaren van plezier.
 We gingen vamen varen, o heerlijk souvenir.
 Wij wiegden zacht op 't stille meer,
 Als onverwacht, almet eenkeer,
 Van op de oever zij ons tegenlucht.

Die dag in 't koele windje, in 't bootje op het meer.
 We vroegen haar: wie mint je, ze zei: elk evenzeer.
 Toen liep ons hart van vreugde leeg,
 Daar elk zijn part van liefde kreeg
 En al ons bloed van liefd'in d'adren steeg.

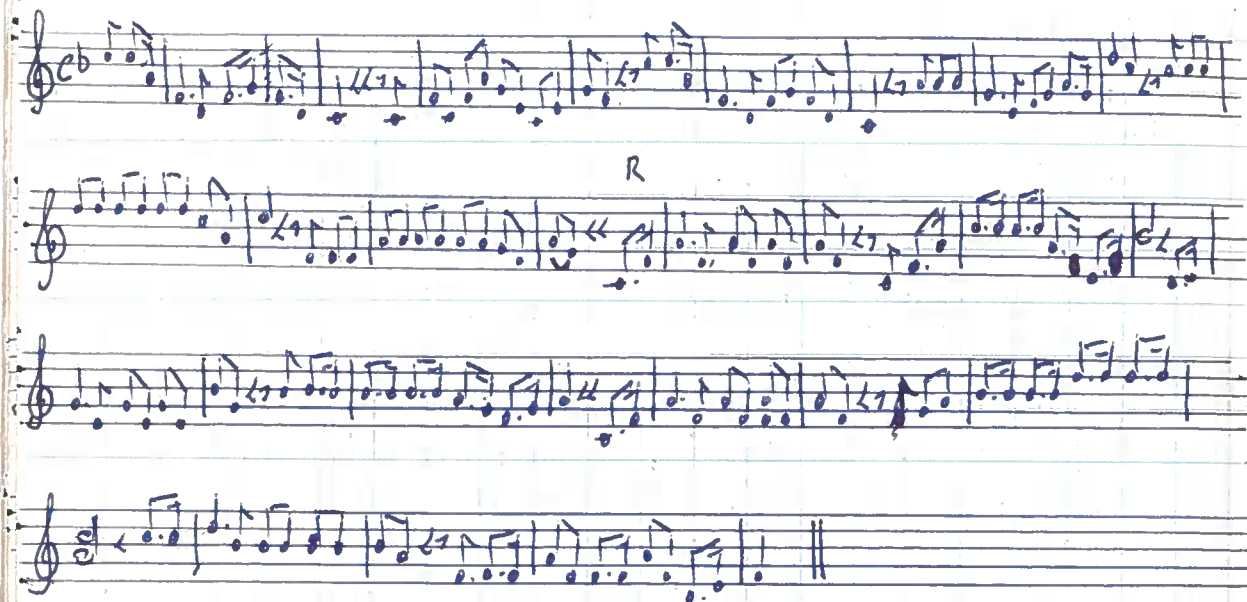
We mochten met ons beiden bij haar thuis vrijen gaan,
 En om van haar te scheiden gingen we buiten staan.
 We kusten toen ons lievekijn.
 Een malse zoen in de maneschijn,
 Ze was zo fier door ons bemind te zijn.

We gingen samen dwalen door veld en groene wei.
 Of trokken naar de zalen, want dansen kunnen wij.
 Elk op zijn toer nam 't meisje mee.
 Geen lompe boer, die 't vragen dee.
 Bevreesd voor ons liet ieder haar met vree.

Nu heeft een mooie prater ons liefje opgeruid.
 En tien munuutjes later was ze de gaten uit.
 Waar is ze nu, ons hartekind?
 We vragen 't u en wie ze vindt
 Wordt zeker ook door ons Loeloe bemind.

Wij vrijden 't zelfde meisje, nu is ze weg voorgoed.
 Ons leutig lieve sijsje, ons hartediefje zoet.
 Hoe groot toch is ons lijden, omdat ze ons liet staan.
 Een type kwam haar verleiden
 En met hem is z'er vandoor gegaan.

WEET JE 'T NOG?

Weet je 't nog van in zijn kinderjaren?
 Dat wij hem alles gaven waar hij lust in vond.
 Hoe wij toen, met werken en met sparen
 Voor hem een toekomst bouwden lijk er geen bestond.
 Weet je 't nog, die lange bange machten?
 Is dat voor al ons liefde het zo bittere loon?
 Wat kunnen wij van 't leven nog verwachten?
 't Was al zo hoopvol, al zo vreedzaam, al zo schoon.

WEET JE 'T NOG?

(3) G
C?

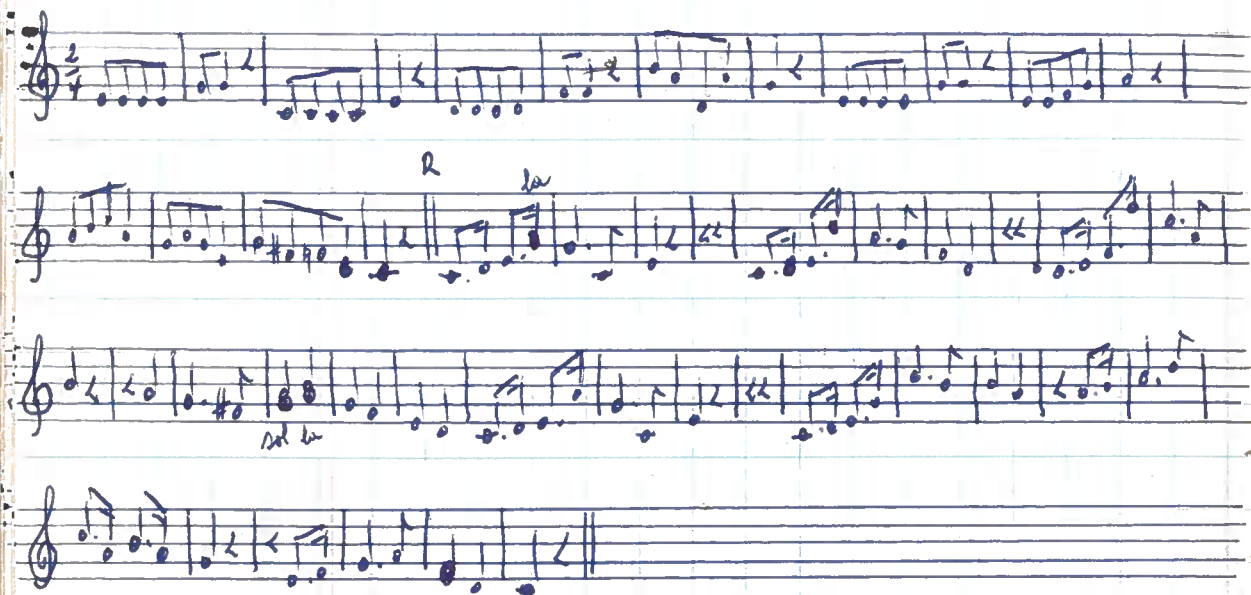
Ze zitten samen in 't hoekje van de haard,
 Twee oudjes in de avond van het leven,
 Hij met zijn pijp, zij met haar rozenkrans,
 Wijl op hun schoot de magre handen beven,
 Hun dromen zweven rond het dierbaar jonglingsbeeld,
 Dat elke dag opnieuw hun oude zinnen streelt.

Weet je 't nog van in zijn kinderjaren?
 Zijn blauwe ogen en zijn hartelijke lach?
 Niemand had zo'n mooie blonde haren.
 Hij was de eerste van de knapen van zijn slag.
 Weet je 't nog hoe hij ons kon vermaken?
 Met gekke toeren op zijn dure autoped?
 Hoe wij eens drie weken moesten waken,
 Toen hij zo ziek was met een zware koorts te bed?

Ze zitten saam in 't hoekje van de haard,
 Twee oudjes in de avond van het leven.
 Ze weten niet dat in het vreemde land
 Hun eenge zoon een misdaad heeft bedreven.
 Hij wou de wereld zien, genieten van zijn jeugd,
 Maar dwaalde o zo vlug van 't enge pad der deugd.

Weet je 't nog dat hij zo mooi kon zingen?
 Hij was de beste zanger van het ganse koor.
 Hoe hij eens op 't feest der oudelingen,
 Precies kon doen gelijk een oude heer pastoor.
 Weet je 't nog hoe hij ons kon verrassen
 Met mooie bloemen of een fijne vruchtentaart?
 Of hoe hij door luimige grimassen
 Ons kon doen schaterlachen met zijn valse baard?

Ze zitten saam in 't hoekje van de haard,
 Twee oudjes in de avond van het leven.
 Hij met zijn pijp, zij met haar rozenkrans,
 Wijl op hun schoot de magre handen beven.
 Men bracht vandaag het vreeslijk nieuws uit 't verre land.
 Wat likt het klokje droef-eentonig aan de wand.

Meisje van mijn dromen, luister eens naar mij.
 De tijd is gekomen voor ons allebei.
 'k Weet een zonnig huisje in een rustig oord.
 Waar we zalig zullen wonen, stil en ongestoord.

Refr: Als de lente komt, mijn schat,
 Zal ik jou mijn vrouwtje noemen.
 Zijn we eindelijk van elkaar,
 Wijl jij ons huisje tooit met bloemen.
 Als de lentezon weer schijnt
 Zal ons' liefde openbloeien,
 Samen wandlend op een rozenpad,
 Als de lente komt, mijn schat,

'k Droom in mijn verlangen, hoe het wezen moet.
 Zon in gans ons' woning, zon in ons gemoed.
 Komen kindjes later, 'k neem ze met een lach,
 Als ik steeds in je liefde mij verheugen mag,

'k Schenk aan jou dees weinge woorden,
 Zoete vrouwe, moeder lief.
 Uit de Afrikaanse oorden stuur ik jou mijn hartebrief. (bis)
 Menigmaal sta 'k op de stranden van de wijde woeste zee.
 'k Reik naar God mijn moede handen,
 'k Bid voor jou een stille bee.

Over d'einder met de baren rolt mijn liefde naar jou heen.
 'k Voel je zegen op mijn haren, als ik moeder, heb geleef.

'k Kan zo diep naar jou verlangen, naar ons huisje in de hei.
 Naar de bonte vogelzangen in de blije, blanke mei.

Ga je soms de koeien weiden, ben je sterk nog als voorheen?
 Kan men jou nog vaak verleiden met een kopje koffie klein?

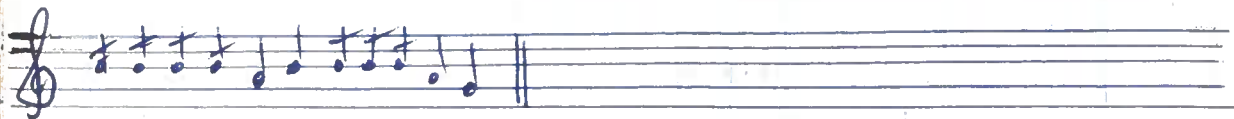
Draait het haantje op de toren nog van oorlogsweeën vrij?
 Klept het angelus als voren lijk een vredesmelodei?

Heeft het koren volle aren, brandt de zon op 't gele veld?
 Wordt er nog uit vroeger jaren soms wat leuks van mij verteld?

Staan de vele hoge bomen nu met zware vracht belaan?
 Kan je nog zo zalig dromen bij het venster in de maan?

O, ik voel je zachte handen op mijn voorhoofd deze nacht.
 'k Weet dat jij in verre landen
 Op mijn late thuiskomst wacht.

Hier in 't wijde land der zwarten sluit ik nu mijn simpele
 Hij verbindt ons beider harten. brief.
 'k Denk aan jou, o moeder lief.

'k Heb altijd mijn christelijke plichten gekweten.
En dikwijls tot tien uur in de gendarmerie gezeten.

Hij heeft eens in de kerk vrijwillig zijne stoel gebroken.
En hij heeft zondag een sjiek in d' offerblok gestoken.

Hij gaat altijd naar de kerk op zijn kloeten.
En hij gaat te biechten met stinkende voeten.

Is er een vechtpartij, hij zat er overal tussen. /kussen
Hij zei in de biechtstoel: ge kunt eens ferm mijn voeten.

Op een begrafenis stond ik altijd van compassie te schreien.
En elke zondagavond stond hij met een ander lief te vrijen.

In de biechtstoel zat hij tegen de sterren op te liegen,
En binst de rozenkrans liet hij standvastig wat vliegen.

Gistren heb ik mijn laatste cent aan een kollega geschonken.
En met andermans geld u een stuk in uw voeten gedronken.

Wees gegroet, moeder overste, vol van gratie.
Mijn dochter is lid van de congregatie.

Merci, eerweerde zuster, God zal 't u lonen.
En als ge van leven weggejaagd wordt, moogt ge bij mij
komen wonen.

Moeder Overste, 'k ben zo nen arme, sukkel;
Kunt ge me aub geen aalmoes geven?

4) Heb compassie, m.o., hij heeft geen kinders en ik heb er zeven

4) Mijn vrouw ligt thuis van honger teekreveren.

2) Met zulke leugens komt hij de nonnekes embeteren.

'k Sta hier te bibbren van de kou en mijn voeten zijn vervroze

En met de laatste kiezing heeft hij voor de socialisten geko-

Ik Lees alle dagen 2 keer mijne paternoster.

In de zomer zit hij standvastig aan d'appelen van de kosten,

'k Heb nog nooit een appelke gestolen.

't Gras hangt nog van onder aan uw zolen.

'k Ben toch niet gichtig van jenever te drinken.
Waarvan zou anders uw asem alzo stikken?

Hij maakt propagande voor de flaminganten.

En hij doet zijn commissie in alle hoeken en kanten.

Moeder overste, 't is allemaal leugen en laster.

't Is de waarheid want ik weet het van de paster.

Hij heeft gerefuseerd in de processie St Antonius te dragen.
En hij geeft zijn wijf alle weken een pak slagen.

't Is de grootste van alle antichristen.

Op zijn achterdeurke staat het teken van de bolsjevisten.

Als ik klein was, was de zuster van mij zeer tevreden.
De sukkeles is later van de zenuwziekte overleden.

'k Was propper van kleren en zuiver van zeden. /van Zweden.

En als hij van 't huizeke kwam was 't precies de landkaart

Hij heeft eens met een steen de ruiten kapot gesmeten,

En hij heeft zuster Lutgarde van kwezel verweten.

'k Heb altijd berouwvol mijn zonden beleden, /gebeten.

Tk heb eens voor mijn penitentie vrijwillig in mijne vinger

Hij heeft al 2 maanden gevangenisstraf gekregen.

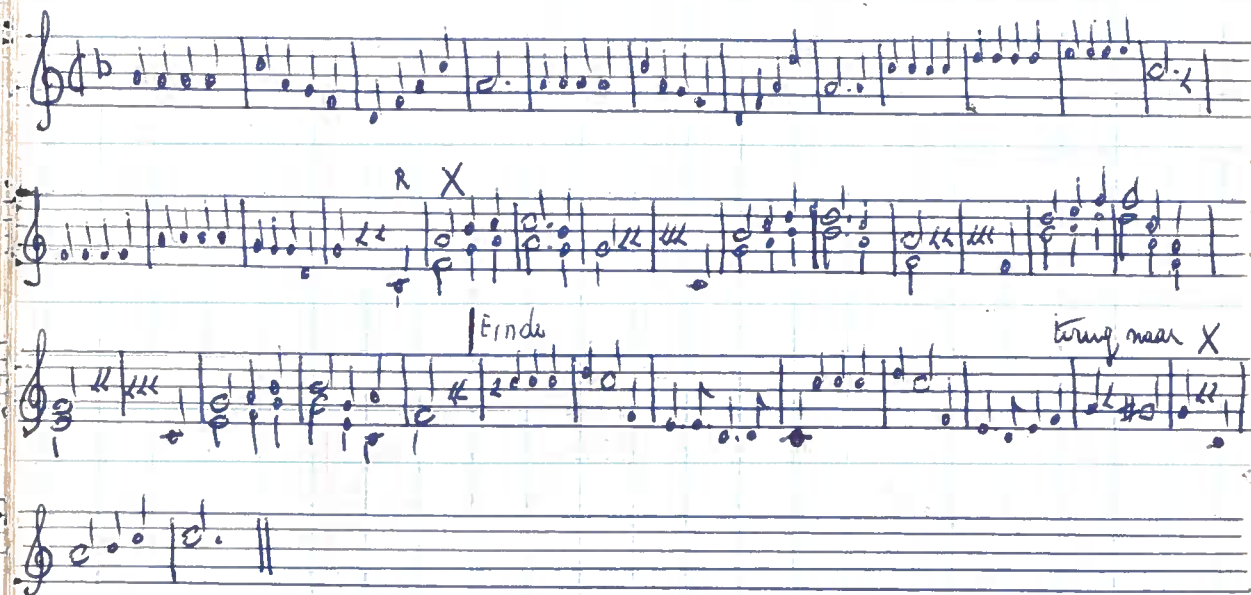
En hij heeft van te vechten 4 weken in de plaaster gelegen.

Hij heeft eens ne pater in 't sermoen onderbroken.

Maar hij had met een toespelle in mijn achterste gestoken,

Tk zie mijn vrouwke en mijn evennaaste zo geren.

En hij ziet donkerblauw van te vloeken en te zweren.

Kleine bedeljongen, met de armoe op 't gelaat,
 Die bij vorst en regen aan de deuren smeken gaat.
 En harde, stoere werkman in de donkre, kille trein,
 Die pas 's avonds thuiskomt als uw kindjes slapen zijn.

Refr: De zon schijnt voor iedereen:

Dus lach door uw zorgen heen,

Neem gij van de vreugd ook uw part.

Zo schijnt de zon ook in uw hart.

Schoon is het leven, neem wat het leven biedt.

Het hoofd geheven, de hoop straalt uit uw lied. (uw lied

De zon

Moeder met uw (duizend) zorgen en uw talrijk kroost.

Die nooit uit uw sleue (geraakt) en nooit een stond verpoost.

En oude blinde sukklaar met uw stok en met uw hond,

Die zo naar het licht verlangt,

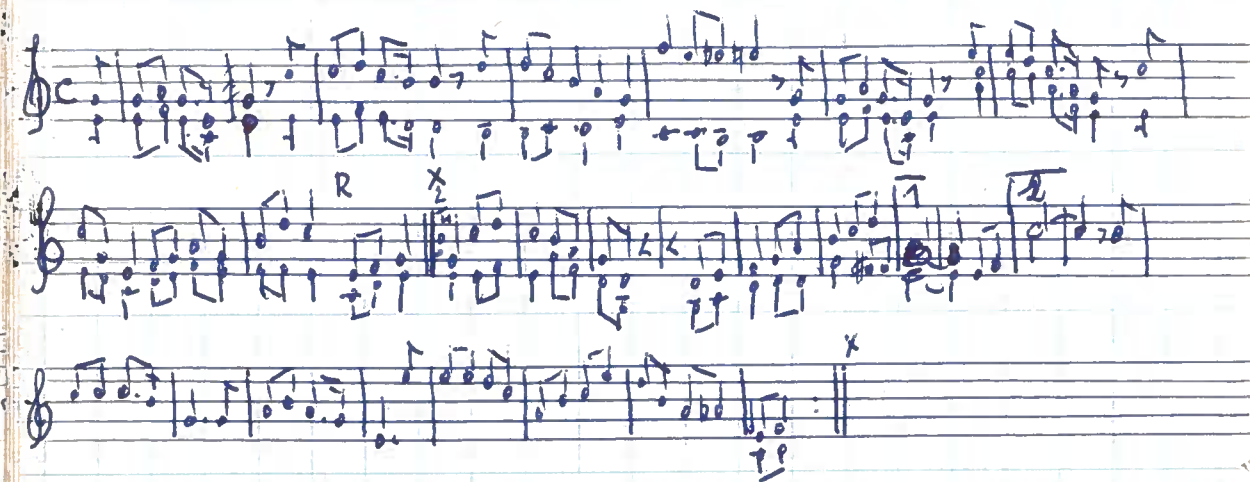
Al was 't maar voor een stond.

Dokkers aan de haven, wroeters in de donkre mijn

Smachters naar wat vreugde en een glimpje zonneshijn.

Misdeelden van het lot dat u nog amper leven laat

Trippelend aan de toechant die raasende voor u staat

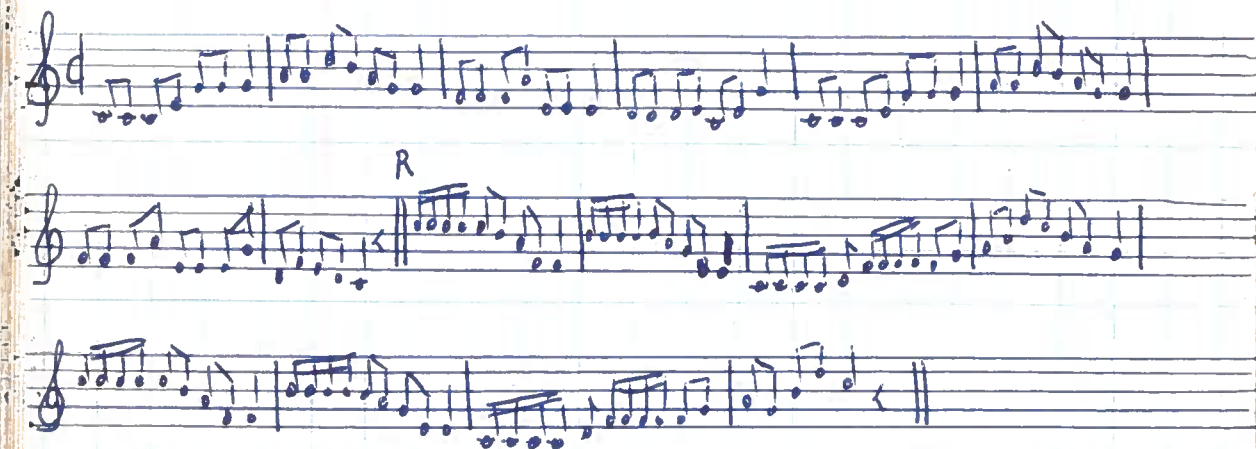
O God, mijn goede Heer, zo kniel ik heden weer
 Voor uw aanbiddelijke majesteit.
 Al zijn mijn ogen dood, ik zie uw hart zo groot,
 En 'k voel uw hand, Die toch eeuwig bij me zijt.

Refr: Ben ik blind, ik wil daarom niet klagen.
 Kon ik maar heel mijn leven u biën.
 Ik durf slechts van uw goedheid te vragen,
 Dat ik toch eens mijn moeder mocht zien.
 En dat ik eens de dag en het licht aanschouwen mag.
 Lijk ik zo menig keer in mijne blijde dromen zag.
 Ben ik blind....

Ik weet steeds rond om mij het leven groot en blij,
 Waarin ik leef als in een donkere nacht.
 Ik zie geen mensen gaan, ik weet geen bloemen staan.
 En toch voel ik als een kind mij tegenlacht.

Ik weet dat moeder lijdt als ik 't geluk benijd
 Dat Gij de wereld als een zegen geeft.
 Maar 'k derf die zegen graag,
 Als ik steeds haar liefde draag.
 En als ik weet dat z'om mij geen zorgen heeft.

O God, mijn goede Heer, vergeef mij heden weer,
 Wat ik vandaag uw goedheid heb misdaan.
 Ik wil steeds blijde zijn, al doet het soms zo'n pijn,
 Dat nooit een stond eens mijn ogen opengaan.

'k Be-be-ben ne sukkeleer,
 Als ik spreek doe-doe 'k ~~me~~ zeer.
 'k Ha-ha-hakkel lijk een kind.
 'kw-wa-waar nog liever blind. *Mijn tong is lam.*
 Mij-mijn naam is Abraham ~~me~~-men zegt da 'k stottrend op de we
 wereld kwam.

Refr: ~~ti~~-ti-tis niet mijn fou-fout. *kwaal*
 Da-da-da-da ~~da~~-da 'k zo slecht kou-kout. */plaag*
 La-la-lal-ach niet me-me-me-met z'on droeve mensen-
 't Is niet mijn fout, dat ik zo slecht kout.
 'k doe mijn best maar 'k heb zo'n vreemde taal.

Kom ik op de straat, 'k doe ~~noch~~ ~~tand~~ geen kwaad.
 Roept de jeugd zomaar: stotteraar!
 De vrouw van Jan Fruit, lacht me vierkant uit,
 Zelfs al geef ik haar mijn laatste duit.

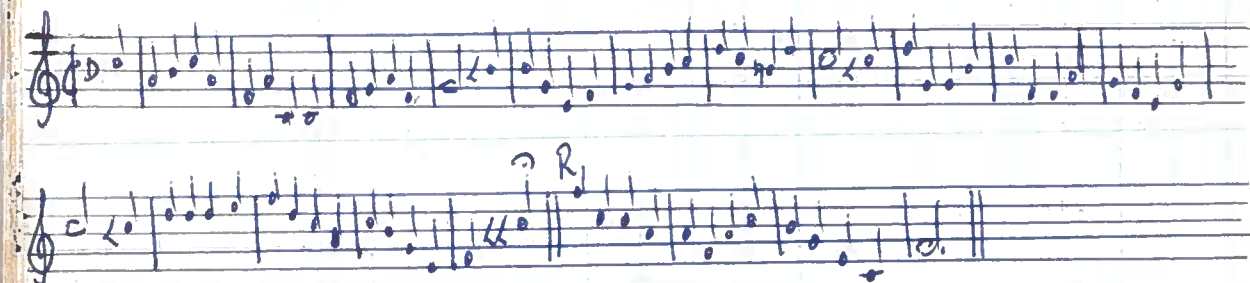
Als ik te biechten ga, zeg ik boe noch ba.
 Mijnheer pastoor trekt er soms vandoor,
 Anders zegt hij gauw: ~~ander~~ ge zijt een aartsrabauw.
 Zeg maar gauw uw akte van berouw.

Ga ik naar de markt, met de schrik in 't hart;
 'k Vraag een pond cichorei, 'k krijg wat sunlicht mee.
 Als ik voyageer met de trein lijk een heer.
 'k Vraag Brussel en hij geeft me Brugge ~~weg~~ en weer.

Laatst sprak ^{die herel} een kapelaan stotterend me aan.
 'k Dacht: ~~die~~ lacht me uit. Pats! Een peer op zijn snuit.
 Maar toen werd alles klaar, 'k kreeg dezelfde waar,
 Want die vent was zelf een stotteraar.

'k Ben ~~na~~g niet getrouwd, al is 't ook niet mijn fout,
 'k Sprak; Marieke teer, 'k bemin u zeer.
 Maar toen zei die meid: 'k heb voor u geen tijd,
 Want 't is morgen toch nog niet gezeid.

Wie spot met mijn gebrek, breek ik zijne nek.
 'k Kan er niets aan doen, dat moet ge bevroên.
 De woorden zijn zo raar, 'k word altijd zo naar.
 't Enig wat nog gaat is ...potvermillejaar.

Men zegt dat vrouwen englen zijn, zo zacht en teer van aard.
Wie dat nu nog beweren durft, die is het zothuis waard.
Bezie me hier getekend staan als van een tijgerklauw.
Nee, nee, dat is de stempel van de nagels van mijn vrouw.

Refr: Ha ttjoemlalala.....

Hoe 't komt dat ieder echte vrouw zo graag die nagels toont,
Vertel ik u omdat ik weet dat het de moeite loont.
Waarom toch verft zo menig vrouw haar nagels rood als bloed.
Omdat ze daarmee iedere man van schrik verstijven doet.

Geweet, toen God de wereld schiep, begon hij met de zon,
De maan, de sterren opdat hij des nachts ook werken kon.
Enzee en land en boom en plant, de dieren klein en groot.
De vogels in de wijde lucht, de vissen in de smoot.

Toen alles op de werelddbol gereed stond naar zijn wens,
Nam God wat aarde en hij schiep het lichaam van een mens.
Hij stookte toen zijn oven heet en stak die vent daarin.
En na een uur en drie kwartier kwam Adam voor de pin.

Omdat het leven van die man zo stil en eenzaam was,
Sneed God, terwijl dat Adam sliep een rib uit zijn karkas,
Hij nam ze teder in zijn hand maar voelde zich in 't nauw
En dacht: hoe maak ik van dat ~~been~~ ^{een} een mooie blonde

Terwijl hij zo te dubben stond, onmachtig zo het scheen, vrouw.
Kwam daar een kat voorbij en keek begerig naar dat been.
Ze schoot vooruit en deed een sprong naar die begeerde buit.
En voor Hij 't wist was poesje reeds met 't been de gaten uit.

Maar God al was Hij nog zo stram en ook zo jong niet meer,
Vloog rap die katte achterna en trok ze bij de steert.
Maar almeteens, die steert schoot af, hij zat wat los van voor.
En 't katje was er nu voor goed met Adams rib van door.

God stond daar nu geheel verbluft met zijne kattesteert.
En vroeg Zich af: hoe van die steert een vrouw gefabrikeerd?
Maar eindelijk, hij blaast er op, dat was een goed gedacht.
Want van die steert had Hij meteen een wijffe voortgebracht.

Ons eerste moeder is dus van ne kattesteert gemaakt.
En door die steert is 't dat de vrouw aan nagels is geraakt.
Daarom gebruikt ze graag haar klauw meer dan de man verlangt.
Maar 'k heb nog nooit een vrouw gezien die ook nog muizen
vangt.

(11)

DE-MENS

M

De mens bestaat uit vijf stukken: de kop, de hals, het lijf, de armen en de benen. Rond heel de mens is een zak, van vel gemaakt en waar hij juist in past. Zonder die zak zou de mens uiteenvallen.

Het lijf is het voornaamste deel: daarin zit de ziel! Als de mens aan de suikerpot gezeten heeft wordt de ziel zwart. Als de mens honger heeft begint de ziel te grallen. In het lijf zit ook het hart. Alle mensen hebben een hart, uitgenomen de controleurs van belastingen. Als het hart zeer doet noemt men dat liefdeverdriet.

De armen beginnen van weerskanten van het lijf, op een halve meter van de grond. Ze komen tot boven aan het lijf en daar groeien ze vast.

De benen, die van onder aan het lijf steken zijn zo lang dat ze dwars door de broek groeien. De benen hangen tot op de grond. De mensen moeten hun benen intrekken om te kunnen gaan, anders zouden ze slepen. Als de mens zijn benen verzet gaat heel zijn lijf mee.

De kop steekt soms heel hoog, bijna 2 meter boven de grond. De meeste mensen zetten er een dekse~~k~~ op; bij sommige mensen steekt hun bolhoed half vol kop.

Aan de kop zijn drie uitsteeksels, waar men op stoot als men over de mens zijn gezicht wrijft. Die uitsteeksels zijn: de oren en de neus. De oren staan evenver van malkander en de kop past er juist tussen. De neus is midden op het gezicht geplakt en staat er vast op. Nu en dan loopt er zoiets uit twee openingskes, die dwars door het gezicht en de neus komen. Grote mensen halen het er uit met een doek; kleine mensjes laten het maar lopen of houden er hun tong onder, zo valt er toch niets verloren op de grond. De kop kan van voren open langs daar steekt de mens zijn lijf vol eten. In de mond ligt een lapje vlees, zo groot als een biefstuk van 50 frank. Dat noemt men de tong; bij de vrouwen is de tong veel langer. Binnen in de kop steekt het verstand. Iets dat de mensen gebruiken als ze willen slim zijn. Als de mens teveel verstand heeft krijgt hij ne kletskop.

Boven op de mens groeit haar; zo loopt heel de mens in 't lommer. Sommige mensen doen hun haar af, maar het komt altijd weer. Daarom laten andere mensen het groeien en dat zijn de slimste: men noemt ze vrouwen.

De mens kan langs twee kanten spreken: langs voren en langs achter. Langs voren noemt men het de taal en langs achter: de prot.

(12)

Waar de mensen vandaan komen weet men niet. Ze komen toe met het schip in de kelder van de dokter. Daar gaat vader er een halen, juist als moeder elke keer ziek is. Want als moeder meegaat wil ze altijd een tweeling.

Ofwel brengt de ooievaar de kleine mensjes door de schouw: dat zijn altijd zwartkopjes. De voskes zijn de bestkoopste. De meeste mensen groeien omhoog. Als ze oud worden zakken ze weer. En als de mens sterft is hij dood.

OM HAAR

F

Hij treurde, kwijnende van verdriet.
Niemand kon hem vertroosting ~~brengen~~ *schenken*.
Sprak men van troost, het hielp toch niet.
Aan haar alleen bleef hij steeds denken.

Aan haar, die trouwloos hem verliet,
Voor haar wilde hij alles geven.
En zuchtend staart hij in 't verschiets.
Neen, zonder haar kan hij niet leven.

Hij weent, stort tranen dag en nacht,
Die voren graven in zijn wangen.
En steeds hoort men de droeve klacht!
Alleen naar haar kan ik verlangen.

En dat om haar, om haar alleen.
Zijn bloed staat stil, zijn handen beven,
En steeds snikt hij in droef geweent.
Neen, zonder haar kan ik niet leven.

Doch alles slijt en krijgt een eind.
Dat is zo wat de gang van 't leven,
Zijn toestand, danig ondermijnd,
Begon weer eensklaps hoop te geven.

Hij fleurde op, 't was wonderbaar ~~Wat-ken-hem-uit-d~~
Wat kon hem uit die toestand trekken?
Hij kocht een pruik, nu had hij haar
Om zijne kaalkop te bedekken.

LANG GELEEN

O

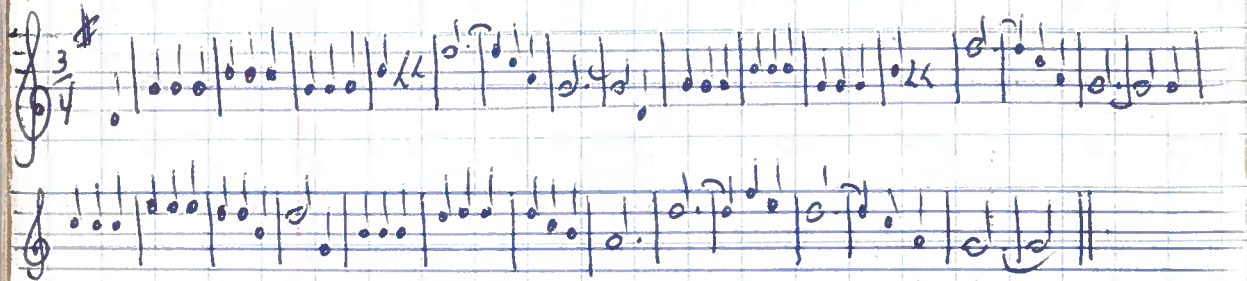
Lang geleen

Lang geleen stond er een groot kasteel.
 Lang geleen zong er de minestreel.
 Lang geleen klonk in het dichte woud
 't Jachtrumoer door struik en kreupelhout.
 Lang geleen, toen werd de eedle maagd,
 Lang geleen, niet om haar hand gevraagd.
 Ha ha ha ha, papa zei ja of neen,
 Maar 't is zolang, zolang geleen.

Hedendaags staat er geen groot kasteel,
 Hedendaags zingt er geen minestreel,
 Hedendaags klinkt niet door 't dichte woud
 Jachtrumoer door struik en kreupelhout,
 Hedendaags kiest men zijn eigen bruid,
 Hedendaags ~~kies~~ ^{kruist} men zijn eigen schuit.
 Hahahaha, dat is de mooie tijd.
 Zo moest het zijn altijd, altijd.

14

HOU DORELANDOU!

14

HOU DORELINDOU!

Nu zingen we 't lied van patit en pataf, hou dorelindou!
 Ne lepel van dit en ne lepel van dat, hou....
 Opdat iedereen er kontent zou van zijn,
 Zo zigen we samen dit lustig refrein, hou

De meisjes zijn schatjes, madam, dat is waar.
 Maar schatten, madam,,o die zijn er zo raar.
 Al gaat ze op geld en op schoonheden prat
 Daarom is uw dochttertje toch nog geen schat.

De mannen zijn sterk en de vrouwen zijn zwak,
 Ik hoor daar een vrouwtje dat zegt: op gemak!
 Maar wilden de vrouwen die woorden verstaan,
 Dan zou de menage gemakkelijker gaan.

De mannen, die maken zich zelden eens kwaad.
 De vrouw paradeert met gepoederd gelaat.
 De mannen, die houden van rust in het huis,
 De vrouwen verlangen naar huwelijksgedruis.

De mannen zijn lammeren, gediensig en aacht.
 De vrouwen serpentes van ieder veracht.
 De man blijft des zondags zo graag bij zijn wijf,
 Maar zij jaagt hem weg met gebrom en gekijf.

Het huwelijk is aan een tandem gelijk.
 De vrouw volgt de man overal door het slijk.
 Ze duwt wel haar deel en ze klaagt op de duur,
 Maar steeds zit de man als leider aan 't stuur.

Wie heden ten dage een meisje bekijkt.
 Die zegt dat ze fel op een jongen gelijkt.
 Ze rookt sigaretten en doet het zo wel,
 Ze draagt nu een broek op jongensmodel.

Een kwezel, die zei eens: de liefde is blind.
 Omdat ze in haar jeugd door geen man werd bemind.
 Wanneer ze een paartje ziet kussen, si doux.
 Dan nijpt ze haar ogen van ergernis toe.

Men zegt dat er iets in de schepping mankeert.
 Zo heeft ons toch altijd het leven geleerd,
 Een soort paradijs waar men zwemt in de wijn
 En waar er geen stukken van schoonmoeders zijn.

De neef van de koster, die trouwt met ne suite.
 De zoon van de dokter, die trouwt met ne pit.
 Maar als ik van mijn leven eens helemaal trouw,
 Dan is dat verdekke..... met een vrouw.

De zon was glorieus ondergegaan.
 Reeds zag men sterren lijk diamanten aan de hemel staan.
 In 't putje van de nacht,
 Zonder kreun of klacht,
 Hield de maan de wacht.
 En plots, in bliksemsnelle vlucht,
 Met donderend gerucht,
 De sterren schrikkend door zijn vaart,
 En alles overrompelend lijk een hollend paard,
 Komt Mars in al zijn glorie aangestevend.
 Het maantje over bei zijn punten bevend,
 Trekt zich gauw wat uit de weg.
 Helaas, helaas, niet zonder pech,
 Want Mars, onhoudbaar als een tank,
 Raakt haar pijn lijk in de flank.
 Voelt meteen zijn vaart gestuit
 En schiet plots in woede uit:
 Doe dan toch je ogen open
 In plaats van in mijn weg te lopen!
 Als ik door de luchten ~~ren~~ ren!
 Zie je dan niet wie ik ben?

O sire, zegt het maantje, wie zou dat niet weten?
 U zijt Mars, de oorlogsgod en koning der planeten.

Waarom dan in mijn weg gestaan,
 Onnozel stukje maan.
 Of moet ik, soms een omweg maken
 Om je zeker niet te raken?

Och, moet het dan met zo een vaart?
 Is het soms in haak niet op de aard?

Ik moet nog mijn bevelen
 Hieronder uit gaan delen.
 Want naar ik zie, wordt daar beneden
 Niet voldoende meer gestreden.
 En op mijn woord, dat duld ik niet,
 Omdat ik meester ben op dat gebied.

Och here, zegt die goede maan,
 Moet dat zo over de baan?
 Uw geweld is zonder palen,
 Laat ze toch eens ademhalen.

Geen sprake van, de strijd moet weer ontbranden!
 'k Wil weduwen en wezen zien in alle landen.
 En moord en brand en hongersnood
 En graven overal, de wereld is zo groot.
 Ik ben nog nooit zo in mijn zwier geweest,
 Zes volle jaren vierik nu al feest.
 En nog ben ik dat spel niet beu, *dat spel van*
 Van fire...feuer...vuur;;. feu!
 Is het niet om van te snoepen,
 Al die tanks, kanonnen, troepen,
 Bombardiers, geweren, bommen,
 Doden, kreupelen en stommen,
 Graven, graven, lange roten
 En al die huizen stuk geschoten!

O sire, zegt de maan met tegenzin,
 Vindt u daar behagen in?

Maar Mars vliegt uit in scherpe spot:
 Daarvoor ben ik toch oorlogsgod!
 Zes jaar lang heb ik genoten...
 Nooit heeft mij dat spel verdrotten.
 'k Heb legers, legers doen verslaan.
 'k Heb schepen doen ten onder gaan,
 En hele steden plat doen leggen,
 Nog rapper dan ik het kan zeggen,
 'k Heb duizend bruggen doen vernielen
 En treinen, trams, automobielen,
 En kerken, mooie kathedralen,
 Fabrieken, wegen en kanalen.
 Te Brussel deed ik van me spreken,
 'k Sloeg alles klein de laatste weken.
 De brand vernield 't Palais de Justice
 En 'k spaarde alleen maar Manneke Pis.
 De kust, ze moest er aan geloven.
 'k Sloeg alles klein, 't onderste boven.
 De villa's der kapitalisten,
 Hotels, alleen voor rijke tisten,
 't Is al verdwenen lijk het moet,
 Met dynamiet: alles kaput,
 Kijk overal in steden, dorpen,
 't Ligt alles stuk, in puin geworpen.
 Zie je dat branden daar beneden?
 Dat is het lot van een der schone steden.
 Hoor je kanonnen, vuur en ijzer braken?
 Dat is de stad van Karlemagne; Aken.

Wat verder ligt Berlijn,
Van vroeger schoonheid nog geen schijn.
En Hamburg, daar en Rotterdam,
Bayeux, Warchau en Caen in vlam.
Geef eens wat meerder licht dan zal je merken,
Wat er nog overschiet van al die mooie werken.
Ik bombardeerde havens, dokken
'k Beroofde kerken van hun klokken.
'k Deed mensen sterven op de zee,
Soldaten slachten lijk een kudde vee.
Te land en in de lucht, met duizenden, miljoenen,
Dat d'ingewanden storten in hun schoenen,
En in de velden waar g'u draait of keert,
Liggen tanks vermassakreerd.
De kreupelen hinken langs de wegen.
Men komt alleen nog blinden en verminkten tegen-
En in de gaaf gebleven huizen
Is weinig eten en veel luizen.
Ik spaarde klooster, kluis noch kerk,
En dat, dat alles is mijn werk.
Maar alles is nog niet gedaan.
Nog zijn er torens blijven staan.
Die moeten weg, die moeten stukgeschoten.
Nog zijn er huizen, havens, boten,
Die moeten naar de maan, pardon, de schepen naar de haaien
En tijdje nog: de wereld staat te laaien!

Hou op, o sire, zegt het maantje, hou toch op!
En jaag uw eigen woede niet ten top!
Och laat toch zulke vreselijke zaken,
Ge zult een massagraf van heel de wereld maken.
Er is toch beter werk dan zo te massakreren
En al diefschone dingen te verdemeleren.

Genoeg! huilt Mars, hou op met dat geweën!
Wat weet jij van die zaak, onnozel kween?
Jed moest me op je beide punten danken,
In plaats van daar met snottebellen staan te janken-
Want jij waart anders met die moerle mei belaan.
Men wenste al zo dikwijls d' oorlog naar de maan.
Daarbij de mensen worden lui en vals en slecht,
De wereld moet kapot, dat is mijn volle recht.
Maar 'k heb nog andre snaren op mijn contrebass,
Dan moord en brand, vernieling eerste klas.
Kom eens wat dichterbij, je zult gaan horen,
Wat ik het mensdom heb beschoren.

'k Heb honger en ellende onder 't volk gebracht
En goedheid en compassie met de slag versmacht.
'k Heb boerebankbiljetten toegesmeten,
Daar ze te gierig waren om zelf hun goesting t'eten.
Ze staken 't geld met hopen ineen put,
Maar 't laatste woord is aan minister Gutt.
Ik heb de smokkelhandel doen gedijen,
Vier belga's asjeblief, voor zes of zeven preien.
Een half miljoen plus-minus voor een wasmachien
En voor een simpel ei een frank negen of tien.
Vierhonderd stelen voor ne kilo boter
En als 't rantsoen verkleint, dan wordt die somme groter.
'k Heb handelaars hun klanten doen bedriegen.
Ook zij moeten bij Gutt niet komen liegen.
De klanten krijgen voor hun zegels half genoeg of slecht,
En voor de grote beurs komt d'overschot bij smokkelaars
De moeders doen er voor de wikelels terecht.

"fil par terre"
Een root, madam, van Venus tot aan Jupiter!
En als ze eindelijk thuis zijn aangeland,
Staat 't eten koud of aangebrand.
'k Heb hele massa's mannen naar het derde Rijk gezonden,
Vanwaar ze, eens gegaan, ook niet meer keren konden.
Hun dikke pree maakte ze thuis dikwijls blijer,
Maar 't jonge vrouwvolk liep te snakken naar een vrijer.
Kijk naar de scholen waar ze vechten om een kroesje soep.
En in de hemel zijn met nu en dan om drie frank snoep.
Kijk nu in de danszaal naar die ultrakorte kleren,
Daar spr ingen ze nen dans om negers t'affronteren.
Te huis, op straat, tot in de vroegmis toe,
Vertellen ze van dans en dromen van zoezoe.
Zie je, madam, dat zijn maar enkele feiten.
Er zijn er nog en al aan mij te wijten,
De huizen zijn verduisterd dicht lijk mosselschelpen.
Jij met je beetje licht kunt daaraan niets verhelpen,
Het dievenvolk heb ik uit nood aan 't werk bevolen.
En geld en zegels worden voor miljoenen franks ontstolen.
'k Heb vluchtelingen opgejaagd naar ongekende streken.
'k Heb schuldig' en onschuldigen in de bak doen steken.
Gestapo's, VN Vers, Vlag, NSKK,
't Zit al in 't kot, natuurlijk op de groten na.
De supersmokkelaars heb ik kastelen laten zetten.
Maar nooit ontsnappen ze aan Gutt zijn fiskuswetten.
De kleine smokkelaars geef ik geen klop.
Bij die is 't toch vandaag verdiend en morgen op.

Maar al die voor de oorlog nog 't failliet in d'ogen keken
En nu te pronken staan en van miljoenen spreken,
De zeepbarons, de woekeraars, de nieuwe rijken,
Die zullen later lelijk op hun neus staan kijken.
Ha! 'k heb het lelijk vast, dat domme ras van mensen.
Enfin, wat kan je dat krapuul ook beter wensen.
Je hebt het zelf gezien, madam, hoe sommige boeren,
Des avonds als jij zat de vrijers af te loeren,
De smokkelaars met graan de baan op zonden,
Terwijl d'arme geburen van de honger sterven konden.
Maar smokkelen dat deed tenslotte iedereen.
Zo zag men zon- en werkendag het vrouwvolk op de been
Om kerzen, pruimen enz. naar 'tstad te sturen,
Op fietsen, kruiwagens, ja zelfs kindervoituren.
En zo zou ik nog veel dingen kunnen zeggen,
Moest ik je gans mijn repertoire eens openleggen.
Maar 'k sta mijn tijd hier nutteloos te verslijten,
Want 'k moet me nog van andre taken kwijten.
De führer wacht reeds op mijn raad en mijn bevelen.
Hoe hij het nog een tijdje klaar moet spelen
Om met V 6 en andere vliegende bommen,
De Sammies te beletten in das dritste reich te kommen,
En wat hij nu moet doen om binnen 10 of 20 jaren
Met meerdere kans naar Engeland te fahren.
En Churchill moet ik zeggen wat er dient gedaan
Met al dat ondergoed, dat dreigt teniet te gaan.
Want zie je daar die witte streep, dicht bij de Rijn?
Dat is de was der Tommies aan de Siegfriedlijn,
In 't vrij gebied moet ik eens gaan kijken
Op welke muren hakenkruisen prijken,
Want 't zou wel eens kunnen gebeuren,
Dat zwarte kruisen staan op witte deuren.
Je ziet, er is nog heelwat klaar te spinnen.
Maar zeg eens maan, weet jij wie deze oorlog eens zal winnen?
Het maantje schudt zijn pinnen en weet niet wat verzinnen.
Hoezo, zegt Mars, is dat zo moeilijk te raden?
Wie was de ziel van veel bevrijdingsdaden?
Welaan dan, weet je wie? ///... de BBC!

't Was stil in 't aardse paradijs, die zondag na de noon.
Alom stonden de bomen dromend in het zonfestoen,
De dieren slieden in hun schaduw, moe van 't spelen
En in haar zomerhuis zat Eva zich reusachtig te vervelen.
Meester Adam, die juist de afwas had gedaan,
Zat knusjes in de zon zijn duiven ga te slaan.
Hij vroeg zich vruchteloos af hoe hij zijn jonge vrouw
In deze eenzaamheid vertroosting brengen zou.
Als deze plots besloot van in het jeugdig groen
En gans op haar alleen een wandeling te gaan doen.
Ze maakte haar toilet, al naar de mode van de dag,
Schminkte de lippen, lijk 't in haar gewoonte lag
En stapte toen, bewust van haar hoogwaardigheid,
Met trage pas de hof in, want z'had al de tijd.
Ze plukte hier en daar een bloem en rekende inmiddels uit
Hoeveel ze dit jaar krijgen zou van 't overvloedig fruit.
Ze ging langs smalle paadjes en door brede lanen,
Streelde een leeuw heel zachtjes door de lange manen,
Nam aan de bron wat water op haar hand
En goot het over een verdroogde cactusplant.

Zo was ze, 't hoofd vol zoete dromen,
Omtrent in 't midden van de hof gekomen.
Waar dus de boom van kennis stond
Met appels rood en dik en rond.
Maar z'had maar pas die appels bekeken
Of 't docht haar dat ze iemand fluisterend hoorde spreken.
Van 't schrikken bleef ze stokkestille staan,
Waar kwam toch die zonderlinge stem vandaan?
Ze keek rond zich, omlaag, omhoog,
Geen menselijk wezen viel haar in het oog.
Wie was dat toch? Wie sprak daar zo g'heimzinnig?
Zo zacht, zo hemels, zo aanminnig?
Nog was de kleekeid niet verdwenen van haar wangen,
Als z'aan een tak des wijdgeroemden booms een slang zag
Nu was dat wel geen wonder in het aardse paradijs, /hangen.
Maar 't slingren van die ^{platte} kop bracht Eva van de wijs.
Ze rild een ogenblik en van hindrend ongemak
En wilde gaan, toen plots de slange sprak:
Je vous salue, o schoonste van de vrouwen,
Maitresse van al dees prachtige landouwen.
De meesteres schrok: was 't geen publiek schandaal,
Dat een vulgair serpent haar toesprak in de Franse taal?
Maar wacht, het zei toch wel: o schoonste van de vrouwen?

Wie zoiets zei mocht ze toch wel als vriend beschouwen.
Dies deed z'een stap vooruit en vroeg voornaam en zacht:
Wie zijt gedan, die schuil gaat onder deze slangenvacht?

De andre wiegde traag de platte kop en sprak: ik ben die
't Is ik de curiositeit der vrouwen ken. ben,
Mais approchez, kom dichterbij en laat ons praten,
Monsieur Adam vind in een tête à tête toch heus geen graten.
D'ailleurs, vous êtes en promenade lijk ik zie
En fladdert zo van bloem tot bloem gelijk een bie.

Zo'n hoog gedistingeerde taal, al kwam ze van een slang,
Klonk Eva in de oren lijk een englenzang.

O, sprak ze na een poosje met haar zoetste lach,
'k Weet heus niet wat gedaan zo'n lange dag.
De radio kan mij niet meer bekoren,
Daarbij ik mag de duiven van mijn man niet storen.
'k Ga liever in de lusthof toeven
En van ons lekker fruit eens proeven.

Wat hebt ge groot gelijk, madam, want 't is ik weet,
Dat in de paradis de fruit hangt voor de snoep gereeg.
Want regardez! Aan deze boom wat mooie vrucht,
Die wacht totdat een vrouwenhand haar plukt.

Ho nee, riep Eva luid en sprong een meter achteruit.
Dees appelen niet, dat is voor ons verboden fruit.

De slange liet een wijl de grootste verwondering blijken
a En bleef de vrouwe daar beneên in 't wit van d'ogen kijken.

XX Pourqudi, ma petite, zei de slang, pourqudi?

Dat is slechts tijd verloren, croyez moi!

e De God weet wel waarom Hij deze boom verbiedt.

' Is als gij er van eet, gij alles weet en hoort en ziet.

Vous comprenez? Maar laat u toch niet vangen!

Dat zijn gemene leugen om die ap te laten hangen.

Als gij wel honderd van die appel eet, ~~is-gij-ne~~

d 't Is gij nog even ~~aan~~ blijft en niet weet.

Vous comprenez? Nog zelfs geen rotte sjiek

En 't is gij blijft toujours een grote stommerik

Vous comprenez? Toe, pak aan en wees nu niet zo flauw,

Toon dat ge zijt een wijze eerste vrouw.

En dat gij wil zo hoog als God te klimmen,

In plaats van u door Hem laat af te slimmen.

b En gij moet gadeslaan de hof, verzorgen de plantage,

Voyons madame, da's pure sabotage.

1 Mais chere madame, est-ce une plaisanterie?

- Is dat rechtvaardigheid van God? Is dat democratie?

c Mais chere madame, maar gij begrijpt toch wel,
Hij geeft u sourpendus en jacque lebel
En gouxenet, streping enzovoort,
Al appel van de slechte soort.
D'ailleurs, die zijn zo waterachtig,
Die gelden hoogstens twee, tot tweefrank vijfen tachtig
XX Pak aan! Hier hangt de modiste vrucht van heel de boom
Nayez pas peur en eet op zonder schroom.

Verbeeld u nu wat vreselijke strijd

In 't hart van Eva woedde al die tijd.

Hoe graag had ze de appel, die haar scheen te lokken,

Met beide handen van de tak getrokken.

Maar ze beheerste zich, nog steeds vol achterdocht

En vroeg: of zij haar man daarover ook eens spreken mocht?

Dat was maar schijn, alleen om tijd te winnen

En om zich eerst eens over die zaak te verzinnen.

Want lijk het elders gaat, als ze gelijk wou krijgen,

Nam zij het laatste woord en hij mocht zwijgen.

Pourquoi, ma petite, zei de slang, pourquoi?

Dat is slechts tijd verloor, croyez-moi!

En als ik van die appels eet,

Is 't dan zeker dat ik alles weet?

De toekomst ook? En wie er mijn pralines steelt?

En hoeveel Adam 's zondags met zijn wittepen verspeelt?

En wat de grootste plagerij is voor een man?

En is 't dan zeker dat ik alles kan?

De zon doen schijnen en de wind doen waaien?

En alle mannen rond mijn vinger draaien?

En vliegen? Ja? En velorijden?

En zou 'k dan ook weer kunnen scheiden?

En sjarel dansen, kan ik dat dan ook?

En overal verschijnen net gelijk een spook?

Bij elke vraag knikte de slang de platte kop.

Mais oui, madame, eet gerust de appel op.

En laat Adam ook maar een stukje bijten.

Je vous le dis, het zal hem heus niet spijten.

En zal ik kunnen zingen lijk de nachtegaal?

En zal ik dan de mooiste zijn van allemaal?

En zal ik nooit of nimmer kunnen sterven?

En zal ik dan van Adam mijn nagels mogen verven?

Toen deed ze aarzlend de laatste stap vooruit

En strekte d'hand steeds bevend naar de appel uit.

Dit was, ze wist het wel, 't gewichtig ogenblik.
Ze wong de dikke vrucht en 't steeltje gaf een klik.

Bravo! juichte 't serpent, nu nog een flinke beet!
Courage! Bijt toe! Dan is het spel compleet!
Waarom aarzelt ge nog? 't Is nu toch half gedaan.
Ik zie uw barometer reeds aan 't klimmen gaan.
Ge wordt een vrouw van ongeëvenaard talent,
De roem van 't oude testament.
De God verliest zijn felle schijn.
't Zal, potverdekke, een atoombom zijn!

Bij deze woorden brengt de vrouw, 't verbod ten spijt,
De mooie vrucht aan haar fluwelen mond en bijt.
Tenzelfder stond klonk door de lucht een schaterlach.

Zo 't Eva scheen gelijk aan lange donderslag.
Ze slaakt een gil en ging daarop aan 't lopen,
Aan 't lopen, mensen, peinst ne keer,
Aan zestig in het uur of ongeveer.
Haar permanente wapperde in de wind,
Terwijl ze hilde, hilde lijk een kind.
Ze vloog langs smalle paadjes en door brede lanen,
Maar keek nu naar geen leeuwenmanen,
Sprong over struik en cactusplant,
Steeds met haar appel in de hand.
Zo stuurde ze voor Adams voeten neer,
Gekraakt en op lijk een gebroken veer.

O Adam, lieveling, ach heb medelij!
Ik heb, ik heb, ach sta me bij!

Wat hebt ge, bromde Adam onbewogen.
En kwaad omdat zijn duiven waren opgevlogen.
G'hebt zeker weer een spook gezien?
Of was 't een nieuwe hoed misschien?

Ach nee, die appel, ach ik heb er in gebeten
En er een hele brok van opgegeten.

Bogot! Maakt ge daarom zoveel ambras?
Of is 't misschien omdat hij maaisteek was?

Ach nee, plaag me niet met zulke domme praat,
Het is een appel van de boom van goed en kwaad!

Wablief? Hebt g'aan doe appels durven raken?
Miljaarde beren, durfde mij dat wijs te maken?

En van die boom van goed en kwaad?
Is 't echt? Serieus? Pataat!
Dat komt ge tegen met de wijven!
Ge wist toch wel dat ge daaraf moest blijven?
Wat zal God zeggen als Hij dat gaat horen!
Miljaar! Miljaar! We zullen een sigaarke smoren!
Want, lieve deugd, ge moet niet vragen,
Hoe rap het dekommenen zullen overdragen.
Ge zult wat zien! Ik krijg het al benauwd.
Hoe is 't toch mogelijk voor een vrouw van zeven maanden /oud!
Ik ben beschaamd in u, ge moogt het weten,
Al hebt ge veertien dagen in mijn ribbekas gezeten.

't Is al de schuld van die vervloekte slang!
En 'k had zolang gerefuseerd, pertang!

Wie slang? Hoe slang? Waar slang? Wat zegt ge daar?
Maar potverdekke, wees nu toch eens klaar!

Een slang, die in de takken was verdoken,
Heeft me dat allemaal opgestoken.
En zegde, als ik van die appel eten wou,
Ik alles horen, zien en weten zou.

Verbaasd keek Adam naar zijn echtgenoot,
Zo 't scheen of hij er danig van verschoot.

Hé! Zei die slange dat en is het waar?
Weet ge nu alles, ziet ge in alles klaar?
Ziet ge de engelen in de hemel vliegen?
En kan u niemand meer bedriegen?

En ~~hoor~~ ge alles wat die slange zei?
En weet ge alles, ook van mij?

Wat ik verspeel, zo op een frankske na?
En waar ik 's zondags nogal dikwijls ga?
Niet liegen hoor! Of 't zal u spijten.
Is 't waar? Ja? Kom, laat me ook eens bijten!

En Adam beet. Maar pas was 't klokhuis doorgezwolgen,
Of uit de hemel klonk een stem verbolgen:
O Adam, Eva, wat hebt gij gedaan?
Nu hebt ge gans het mensdom met de erfzonde behaan.

't Vervolg van de historie is gekend.
Het staat in 't boekje van het oude testament.

x En veel gy, 't een wiler lullen
Had ik nu kleren aan, ik heb 't aan hulpen

x En zijt gij hier romkes de meesters
En hebt ge ook de plaats van mijn jansvrouwen
En moet ge nu mynlijk naar mijn duiven gaan
En moet ik 't kleren nu aan u mijn dandydied kanten
wagge!

x En almtken gues, haar oger oger

En toen het eerste mensenpaar, na weinig tijd
 De hof uit moest, maar tot hun grootse spijt.
 En dwaalden, eenzaam, door de ongeploegde velden.
 Toen scheen het dat bange vragen A Eva's harte kwelden.
 Ze vlijde zich heel triestig tegen Adan aan,
 Wel wetend dat haar droom voor eeuwig was vergaan.
 En vroeg hem toen, tot in de nieren aangedaan:
 Zou dat nu allemaal eens in de catechismus staan?

XX Mais chere madame, ^{dites-moi} est-ce une déplaisanterie?
 Dees appel is verboden, et par qui?
 Door God antwoordde Eva ernstig en kordaat,
 Dit is de appelaar van goed en kwaad
 En als we aan zijn vruchten durven raken,
 Zal God van ons weer aarde maken.
 Zo zo, 't Is God die dat verbiedt en zegt Hij dit!
 Haha, nu weet ik waar het hem gespannen zit.
 De God is wel een grote slimmerik,
 Want dat Hij zulks verbiedt, da's pure politiek.
 Gij en uw man hebt dus geen recht op al de bomen van de / paradisi?
 Is dat rechtvaardigheid van God?
 Is dat democratie?
 En gij moet gadeslaan de hof, verzorgen de plantage,
 Voyons madame, ik zeg da's pure sabotage.
 Mais chere madame, ge begrijpt toch wel,
 Hij geeft u coupendus en jacques lebel,
 En goudrenet, streping enzovoort,
 Al appels van de slechte soort.
 D'ailleurs, vous savez bien, die zijn zo waterachtig,
 Die gelden hoogstens twee-tot twee frank vijf en tachtig.
 Als gij wel honderd kilo van die appels eet,
 't Is gij nog even dom blijft en niets weet.
 Ne rien de knots, nog zelfs geen rotte sjiek.
 En 't is gij blijft toujours een grote stommerik
 Pak-aan. De God weet wel waarom Hij deze boom verbiedt.
 Als gij er van eet, gij alles weet en hoort en ziet.
 Vous comprenez? Maar laat u toch niet vangen,
 Dat zijn gemene leugens om die ap te laten hangen,
 Toe, toe pak aan en wees nu niet zo flauw,
 Toon dat ge zijt een wijze eerste vrouw;
 En dat gij wil zo hoog als God te klimmen,
 In plaats van u door Hem laat af te slimmen.

ECHO - LIED

17

Jonge lui die willen trouwen, houwen.
 Moeten 't voor altijd beschouwen, houwen.
 Al te gauw zullen ze 't merken, werken.
 Wat zich vroeg of laat voordoet, voor goed.
 Soms tijds komen van dir dagen, zagen.
 Dat ze bitter moeten klagen, slagen.
 Zelfs al zijn ze goed en vlijtig, spijtig.
 Het is alles niets gekort, te kort.
 't Helpt niet altijd van te liegen, vliegen.
 Eens getrouwd niet meer bedriegen, wiegen.
 Pas maar altijd op uw tellen, schellen.
 Steeds berouwt ge uwe daad, te laat.
 Ge moet mee de lasten dragen, vagen.
 Niets te morren of te klagen, zagen.
 Drinkt ge graag een goeie pater, water.
 't Bier heeft immer afgedaan, gedaan.
 Werk en zorg, ge moogt het weten, zweten.
 Nooit de huwlijksband vergeten, keten.
 Uitgaan is nu grote zonde, nonde.
 Als uw schoonmoe overkomt, verdomd.
 Hebt ge goesting voor ne klaren, sparen.
 Laat die goesting maar verjaren, varen.
 Van de dorst zult ge niet sterven, derven.
 En dan zal z' u geren zien, misschien.

'k Ben een jongen van te lande, lande,
'k Zong er liedjes allerhande, hande,
In de bomen klonk de echo, echo,
Van mijn zangen fel en blij, blij.

Aan de boskant woont een meisje, meisje,
't Hoorde graag mijn lustig wijsje, wijsje,
In mijn hart ontloek de liefde, liefde,
Liefde zuiver als kristal, kristal.

Ik kan zonder jou niet leven, leven,
Mag ik jou een zoentje geven, geven,
't Meisje was zo zeer verschoten, schoten,
Dat ze eerst een zoentje gaf, tje gaf.

W'hebben dikwijls zitten vrijen, vrijen,
Soms begon ze stil te schreien, schreien,
't Was van pure alteratie, ratie,
Omdat zij mij geren zag, re zag.

Wij zijn nu al sinds een jaartje, jaartje,
Een gelukkig jonge paartje, paartje,
Straks komt d'ooievaar gevlogen, vlogen,
'k Wou dat het een tweeling was, ling was.

Aan de boskant staat ons huisje, huisje,
Aan het schouwke hangt een kruisje, kruisje,
Bloemen bloeien rond en domme, domme,
Onder milde zonneschijn, ne schijn.

Ik plant beten en patatten, tatten,
't Vrouwtje streelt haar zeven katten, katten,
W'hebben kiekens en konijnen, nijnen,
En daarbij een zwarte koe, te koe.

Moeder die woont in het land daar dicht bij de zee,
Met in je hart als een chaos van treurnis en wee.
Ver van je huis en je liefd' en je grijzende haar,
Dwaal ik, je jongen, verjaagd uit mijn land
Als een sluipmoordenaar.

Fefr: Kon ik weer naar jou, kleine vrouw,
Met je warme liefde en trouw.
God weet alleen wat ik misdeed,
En hoe een kind voor zijn moeder leed.
Meen ik soms dat ieder me schouwt,
't Laat me alles vreemd en zo koud.
Maar gij toch niet o moeder mijn,
Denkt dat ik een moord'naar zou zijn.

Door bos en velden trek ik als een boeteling voort,
Terwijl de mensen me ginder verdachten van moord.
Menigmaal dacht ik terug naar mijn moeder te gaan,
Maar 'k Wou de oneer niet dragen
Van iets dat ik niet heb gedaan.

Nu vecht ik hier in de rangen van recht en geloof,
En blijft mijn hart voor de stem van het heimwee als doof.
Berg ik mijn hoofd om de kogels der roden t' ontgaan,
Steeds blijft uw beeld als een dierbare hoop
Mij voor d'ogen staan.

Soms sta ik hier in de wind van de woelige zee,
Zij draagt de zucht van mijn ziel op de baren mee.
Ver van de einder waar 'k jou als een levensheil weet,
En waar je moederhart 't beeld van haar jongen
Toch nimmer vergeet.

MARGARIETJE

MARGARIETJE

19

'k Draag mijn liefde op de palmen van mijn handen,
Als een offer naar de witte dageraad.

'k Wil me nergens voor een koningskroon verpanden,
Alles wat ik heb is slechts je lief gelaat.

In je reine ziel heb ik 't geluk gevonden,

'k Neem je mede naar mijn warme stille haard.

'k Durf mijn weelde aan de wereld te verkonden,

't Leven is mij in je bijzijn dubbel waard.

Refr: Margarietje, 'k zing een liedje

Op je reine ogen en je blonde haar.

Luister meisje, naar mijn wijsje,

Alles wat ik zeg is immers heilig waar.

Margarietje, 'k zing een liedje

Op je reine ogen en je hapt.

Ik ben nog rijker dan de koning met zijn centen,

Later krijg je van dat alles toch je part.

Weet je 't nog, die avond zal ik nooit vergeten,

Toen Ons Heer je in mijn jonge leven bracht.

Had ik alles toen als nu van jou geweten,

'k Had zolang niet naar je innig woord gewacht.

'k Kan zo dikwijls aan die eerste stonden denken,

Gans mijn ziele was van toen af reeds voor jou.

Wat zou heel de wereld mij nog kunnen schenken,

Als ik eens mijn grootste schat verliezen zou.

'k Heb aan jou mijn hele wereld opgedragen,

Heel mijn leven op je mooie ziel gebouwd.

'k Durf mijn jeugd voor jou door ruwe stormen wagen,

Waar je goedheid als een witte nevel dauwt.

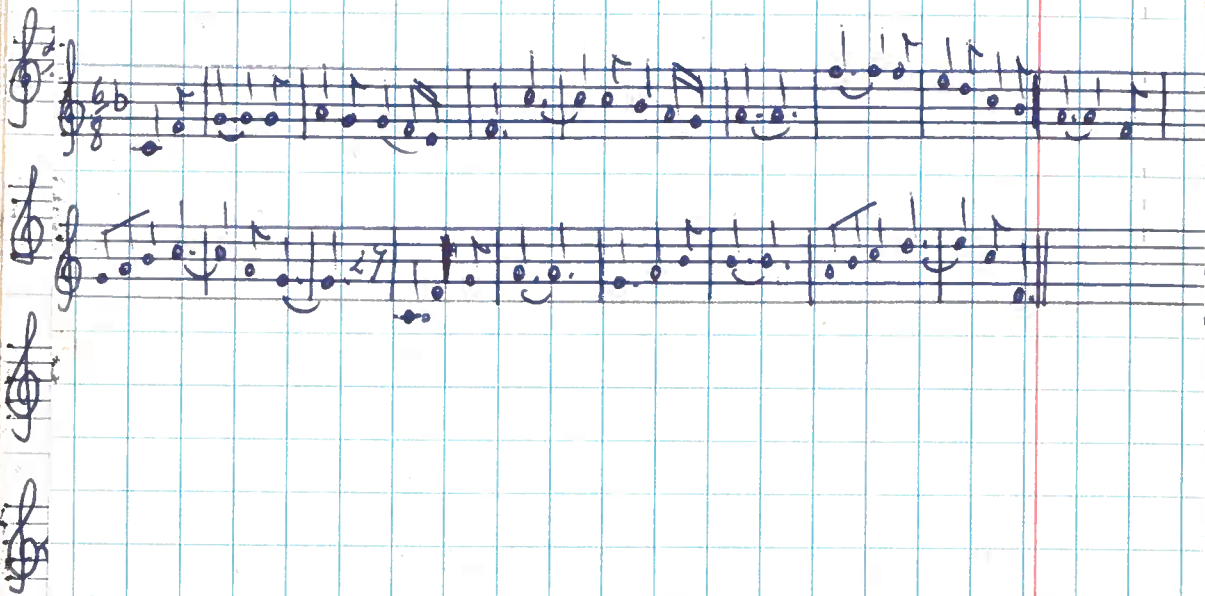
Blijf je medelijden aan de mensen schenken,

Leg je zachte witte handen op hun pijn.

Laat de zonne van je zilveren lach me wenken,

Later wil je toch mijn dierbaar vrouwtje zijn.

DANK !

DANK .

(20)

Dank, mijn God, om 't liefdewonder
In mijn shange ziel.

Dank omdat de zee in mij in kalme meren viel
Dank, dank, o heer, Dank, o heer.

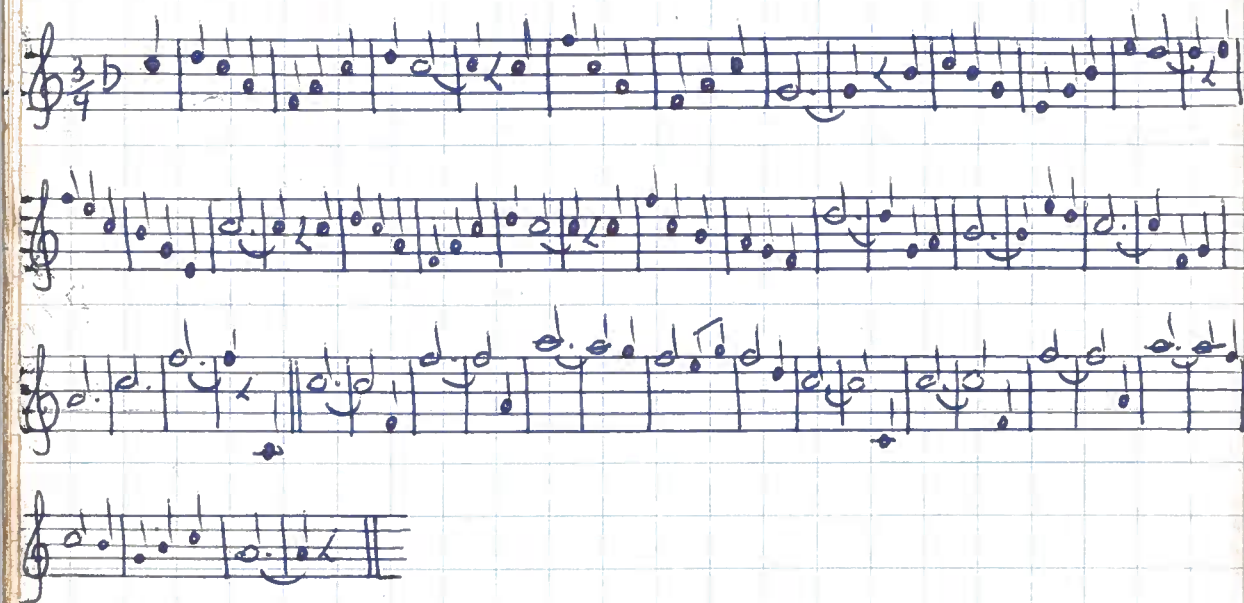
Dank om 't nieuwe levensbranden in mijn jonge bloed,
Dank omdat uw loofgebed mij weer begrijpen doet

Dank, mijn God, ik zie torens stikken
Sareend en onkiel
Dank, ik zie 't vluchten van het heil
Dat mij geketend hield.

Dank, zo rijt mijn heere sonne
in fiasse daagsaad
Dank omdat ik weer kyker mag
In haar bemind gelacht

Dank, mijn God, om haar, om haar e, my,
Om my e, haar getwee.
Dank om d'eenheid, Ziel en Liefde
En om uw stille vree.

ECHO'S DER BERGEN

ECHO'S DER BERGEN

21

A

Ik hou van de grootsheid der bergen,
De adem der vrije natuur.
Ik lust er de winden te tergen,
Mijn oog op het hemelazuur.
'k Laat schallen mijn lied als een horen,
Dat galmt als een blijde schalmei,
Hahaha, hahaha, d' echo antwoordt mij: Haha!

'k Ben dicht bij God en de sterren
En verder van 't wereldds gejaag.
'k Laat dwalen mijn blikheind en verre
En 'k Sta op de spitsen zo graag. *Ik hou van de wind en de zachte*
Want God hoort mijn lied als een hymne, *En 'k laat er mijn lied over 't dal*
Die d'echo veelvuldig herhaelt, *Hahaha, hahaha, en mijn dank vertaalt.*
Hahah, hahaha, en mijn dank vertaalt. *regt mij d'echo na.*

Ik spring over ^{kluyven} spitsen en kloven
En galm steeds wat hoger mijn kreet.
Ik klin langs de rotsen naar boven
En vrees voor geen afgrond of spleet.
Want God hoort mijn lied als een hymne
Die d'echo veelvuldig herhaelt
Hahaha, hahaha, en mijn dank vertaalt

Ik hou van het innig geklater
En 't zachte geklots van de vliet.
Ik zing met het zingende water,
De flanken weerkaatsen mijn lied.
En ver langs de eeuwige bergen,
Rolt 't antwoord op mijn heldere stem;
Hahaha, hahaha, als mijn dank aan hem